

Життя забути неможливо...



Зінаїда Бізнюк



Любов Петрова



Родина Левендів у Калінінграді, 1958р.

Зінаїда Сергіївна Бізнюк пішла дорогою своєї матері. Любов Йосипівна Петрова працювала бухгалтером на Рівненському льонокомбінаті. Їй хотілося, щоб донька продовжувала мамину справу.

Гірким буває не тільки полин

Любов Левенда народилася у Хелмі (Польща). Під час переселення українців із польських земель на Україну родина Левендів переїхала у Запоріжжя. Життя у Запоріжжі було дуже важким, жити



У 1980 році я вже працювала оператором обчислювальних машин (КІВЦ). На обчислювальних машинах обробляли звітну інформацію за виконану роботу. Облік проведеної роботи за добу видавався певною формою звіту.

Після технікуму я стала працювати економістом, обробляла інформацію, яка надходила з виробництв про проведеної роботу кожним працівником цеху, на основі якої проводилося нарахування зарплати. До того ще вівся облік роботи, виконаної кожним працівником цеху за певний період часу.

Мама раділа за мене, що я про-

бухгалтером на Рівненському льонокомбінаті. Їй хотілося, щоб донька продовжувала мамину справу.

Гірким буває не тільки полин

Любов Левенда народилася у Хелмі (Польща). Під час переселення українців із польських земель на Україну родина Левендів переїхала у Запоріжжя. Життя у Запоріжжі було дуже важким, жити було складно, дуже бідували.

— Мама моя розповідала, що дуже тяжко було з їжею, — говорить Зінаїда Сергіївна. — У сусідки була корова і вона часто давала нам молоко. Це була велика поміч у харчуванні дітей.

У Запоріжжі вирощували дуже багато кавунів. Коли приходив час їх збирати, то збирали великі гарні кавуни, а людям дозволяли взяти маленькі. Тоді ми розрізали маленькі кавунці навпіл і вигризали з них середину. Дитяче обличчя змочувалося соком кавуна й обвітрювалося. Майже всі діти були із зашкарубленим обличчям.

Далі залишатися у тих краях було неможливо. Вирішили переїхати на захід. Таким чином родина оселилася у місті Рівне. Спочатку жили у бараках на вулиці Хасевича. Життя було дуже бідним. Пізніше ми збудували на Ювілейному свій будинок. Мамина сестра Марія працювала на швейній фабриці. Вирішили усі спільними зусиллями братися за будівництво. Мама моя, Любов Йосипівна, навчалася у школі № 7. Після школи продовжила навчання у Києві і здобула професію бухгалтера. Працювала у різних установах міста до 1963 року.

— А тато Ваш теж працював на льонокомбінаті? — запитую

— Ні, він не працював на льонокомбінаті. Там зовсім інша історія життя. Мій тато — Сергій Ілліч — росіянин. Під час війни він із сестрою Клавою потрапили до дитячого концтабору. Він був донором для німецьких солдатів; у дітей забирали кров. У концтаборі він був із 1941 до 1945 року. Тато нам розповідав, що після забору крові дітям давали шоколад для відновлення крові.

Моя бабуся з дідусем і тітка працювали на німецьких заводах. Після війни вся родина повернулася додому у Росію. З ними не було тільки татової сестри Зіни, вона загубилася. Її доля залишалася невідомою аж до 1960 року. Тітку розшукали через Червоний Хрест. Вона проживала у Канаді зі своєю сім'єю.

Коли сім'я Петрових поверталася у Росію, їх маршрут пролягав через Калінінград. У Калінінграді їм запропонували оселитися, на що вони погодилися. Їх забезпечили житлом.



Економічний відділ вичислювального центру, 1986 р.

— Мій тато з мамою познайомилися у Києві, коли мама там навчалася, — продовжує розповідь пані Зінаїда. — Вони одружилися і поїхали на проживання у Калінінград. У 1960 році народилася я. Молода сім'я вирішила змінити місце проживання на Рівне. Тато погодився на переїзд, і у 1961 році ми переїхали у Рівне. Мій тато за фахом був електриком, тому пішов працювати на м'ясокомбінат. Через деякий час проявилися наслідки війни, і у сорокарічному віці він залишив цей світ. Я тоді навчалася у 9-му класі, а брат — у 4-му.

Мама, я і льонокомбінат

У 1963-му році Любов Йосипівна прийшла працювати обліковцем ткацького цеху на Рівненський льонокомбінат. Пізніше її перевели рахівником, потім бухгалтером ткацького цеху. У 1964 році вона вже працювала бухгалтером оздоблювального цеху. Робота полягала у звітності за виконану цехом роботу.

У 1967 році Любов Йосипівну перевели старшим інженером-економістом. Із 1967 року вона працювала старшим бухгалтером централізованої бухгалтерії оздоблювального виробництва. Любов Йосипівна — ветеран праці Льонокомбінату.

— Мама була дуже доброю та чуйною, до неї багато людей зверталося за порадою, — продовжує Зінаїда Сергіївна. — Вона виховала мене з братом. Коли тато помер, то весь тягар звалився на її плечі.

Ми з братом закінчили школу № 8. Після школи я пішла працювати на льонокомбінат лаборантом оздоблювального виробництва у хімлабораторію. Паралельно навчалася на заочному відділенні Рівненського текстильного технікуму за спеціальністю «Планування на виробництвах текстильної промисловості. Технік-плано-

конану роботу. Облік проведеної роботи за добу видавався певною формою звіту.

Після технікуму я стала працювати економістом, обробляла інформацію, яка надходила з виробництв про проведеної роботу кожним працівником цеху, на основі якої проводилося нарахування зарплати. До того ще вівся облік роботи, виконаної кожним працівником цеху за певний період часу.

Мама раділа за мене, що я продовжила її справу. І я теж була задоволена своєю працею. Я була секретарем комсомольської організації (КІВЦа) з 1986 до 1993 року. Організовували збори, культурно-масові заходи, брали участь у міжцеховому КВН. Виборювали перші місця. За хорошу роботу я була нагороджена поїздкою до Польщі і Німеччини за програмою обміну молоддю. Ми їхали до

них, вони — до нас. Поїздка тривала 10 днів. Також ми часто їздили у колгоспи надавати допомогу у збиранні урожаю.

Усе залишилося у спогадах. Роботи на льонокомбінаті не стало у зв'язку з його розвалом. Мама відійшла в інший світ. На її передчасну смерть вплинула смерть брата, вона тяжко перенесла цю трагедію.

У 40 років помер мій чоловік Микола. А я мусила вистояти у житті і виховати своїх дітей. Донька Вікторія вже закінчила педінститут, а син Олександр — підприємець. Мені теж довелося шукати роботу, але не за фахом. Так завершилося життя пов'язане з Льонокомбінатом.

Смуток, посіяний льонокомбінатом

— Смуток осівся у душі не одного льонокомбінатця, — каже Зінаїда Сергіївна. — Усі були шоковані руйнацією такого підприємства. Розвалили все як варвари, у голові не вкладається той жах. Я працювала б там до цих пір, займалася б тією роботою, яка до душі. А скільки людей залишилося без роботи — тисячі! Людям немає де дітися... Дякувати Богу, що розпочалося відновлення роботи на Льонокомбінаті. Люди отримали місце роботи. Велика вдячність Олегу Червонюку за те, що він взявся за таку потрібну для нашого міста справу. Льонокомбінат повинен існувати. Сподіваюся і дуже хочу, щоб льонарська справа дочекалася відродження, щоб сіяли льон і виготовляли з нього полотно, щоб слава про підприємство не згасла, а відродилася сповна. Багато людей покладають надію на Олега Червонюка. Тому бажаю йому сил та здоров'я.

Лариса ГЛОВАЦЬКА